

Arrest

nr. 173 188 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 12 april 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.10.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon documenten over d.d. 09.02.2016, 01.12.2015 en 15.12.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op dit ogenblik arbeidsongeschikt is voor 66%. Als gevolg daarvan wordt hem een dagbedrag uitbetaald. Welk maandelijks inkomen concreet ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen, werd echter niet toegevoegd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien de aard van dit inkomen, dit niet in aanmerking kan worden genomen als een 'stabiel' inkomen.

Arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt uitgekeerd voor zover iemand ziek is, eens betrokkene hersteld is, mag verondersteld worden dat hij terug aan de slag gaat. Er blijkt echter niet uit het dossier op welk inkomen de referentiepersoon bij herstel zou kunnen terugvallen. Nergens uit de aanvraag blijkt dat hij in dienst zou zijn bij een werkgever die hem nadien terug een loon zou kunnen bezorgen en ter waarde van hoeveel. Er kan niet worden van uitgegaan dat dit het geval is.

De bewezen bestaansmiddelen, nl. het inkomen uit arbeidsongeschiktheid, kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen omdat het niet als 'stabiel' kan worden omschreven. Een stabiel inkomen veronderstelt immers een minimaal toekomstperspectief, wat ontbreekt aan het dossier. Bij gebrek aan voldoende informatie kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen, zoals opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980, is voldaan.

De behoefteanalyse is in deze overbodig. Bij gebrek aan bestaansmiddelen om in overweging te nemen werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat we over onvoldoende informatie beschikken om te kunnen inschatten OF ze stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

De minderjarige wordt uiteraard om dezelfde reden geweigerd. Bij gebrek aan aanvaardbaar bewijs van de bestaansmiddelen van de Belg, kan de aanvraag niet worden getoetst aan art. 40ter van de wet, bovendien is het in het belang van het kind de verblijfssituatie van de moeder te volgen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon documenten over dd. 09.02.2016, 01.12.2015 en 15.12.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op dit ogenblik arbeidsongeschikt is voor 66%. Als gevolg daarvan wordt hem een dagbedrag uitbetaald. Welk maandelijks inkomen concreet ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen, werd echter niet gevoegd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien de aard van dit inkomen, dit niet in aanmerking kan worden genomen als een stabiel inkomen. Arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt uitgekeerd voor zover iemand ziek is, eens betrokkene hersteld is, mag verondersteld worden dat hij terug aan de slag gaat. Er blijkt echter niet uit het dossier op welk inkomen de referentiepersoon bij herstel zou kunnen terugvallen. Nergens uit de aanvraag blijkt dat hij in dienst zou zijn bij een werkgever die hem nadien terug een loon zou kunnen bezorgen en ter waarde van hoeveel. Er kan niet worden van uitgegaan dat dit het geval is. De bewezen bestaansmiddelen, ni. het inkomen uit arbeidsongeschiktheid, kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen omdat het niet als stabiel kan worden omschreven. Een stabiel inkomen veronderstelt immers een minimaal toekomstperspectief wat ontbreekt aan het dossier. Bij gebrek aan voldoende informatie kan niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen, zoals opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

De behoefteanalyse is in deze overbodig. Bij gebrek aan bestaansmiddelen om in overweging te nemen werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat we over onvoldoende informatie beschikken om te kunnen inschatten OF ze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. De minderjarige wordt uiteraard om dezelfde reden geweigerd. Bij gebrek aan aanvaardbaar bewijs van de bestaansmiddelen van de Belg, kan de aanvraag niet worden getoetst aan art. 40ter van de wet, bovendien is het in het belang van het kind de verblijf s situatie van de moeder te volgen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7.1. .2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijf aan verzoekster dan ook weigert, nu de partner van verzoekster niet over voldoende stabiele bestaansmiddelen zou beschikken, nu deze partner thans een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt;

Dat volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet in aanmerking zou kunnen worden genomen als inkomsten, nu deze uitkering per definitie niet stabiel zou zijn en er in deze zin een minimaal toekomstperspectief zou ontbreken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder van oordeel is dat een behoefteanalyse niet dient te worden uitgevoerd, nu de bestaansmiddelen welke worden verworven uit arbeidsongeschiktheid niet in overweging kunnen worden genomen;

Dat uit de voorgelegde stukken evenwel blijkt dat de partner van verzoekster reeds meer dan 1 jaar een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt ad 1223,05 euro per maand, aangevuld met een uitkering ad 170,94 euro van het Fonds voor Arbeidsongevallen, omwille van een ernstig arbeidsongeval hetgeen de partner van verzoekster is overkomen op 18 april 2015, waarbij 3 nekwervels werden gebroken, met langdurige revalidatie tot gevolg;

Dat vooraleer de partner van verzoekster het slachtoffer werd van een arbeidsongeval, deze vanzelfsprekend was tewerkgesteld;

Dat in casu het ontvangen van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, aangevuld met een uitkering voor arbeidsongeval, inderdaad impliceert dat de partner van verzoekster, tewerkgesteld was;

Dat deze ook nadat hij opnieuw hersteld is, terug aan de slag zal kunnen gaan;

Dat bovendien de partner van verzoekster reeds meer dan één jaar deze uitkering ontvangt, hetgeen eveneens reeds aantoon dat deze uitkering stabiel is;

Dat er bovendien geen betwisting bestaat dat het inkomen hetgeen de Heer D.P. verwerft voldoende is, doch er enkel wordt geoordeeld dat deze inkomsten niet stabiel zouden zijn, nu deze voortvloeien uit een arbeidsongeschiktheid;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan worden geoordeeld dat de inkomsten van de Heer D.P. niet stabiel zouden zijn, louter en alleen omdat deze verworven worden uit een arbeidsongeschiktheid;

Dat overigens ook arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur ten allen tijde kunnen worden opgezegd en er in de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook nooit een toekomstperspectief bestaat, hetgeen in casu nochtans als reden tot weigering wordt opgegeven;

Dat de Heer D.P., welke een inkomen ontvangt van meer dan 120% van het leefloon dan ook wel degelijk aantoonde over voldoende stabiele inkomsten te beschikken, teneinde hemzelf en zijn partner te kunnen onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag van verzoekster af te wijzen, nu zij niet zou aantonen dat haar partner over voldoende stabiele bestaansmiddelen zou beschikken, nu er een arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt ontvangen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten; Dat de partner van verzoekster immers reeds meer dan een jaar een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, terwijl hij voor diens arbeidsongeval continue werd tewerkgesteld, hetgeen ook het recht op het bekomen van een arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft geopend;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, en tewerkgesteld zijn, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat verzoeker dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt; Dat bovendien van zodra verzoekster hiertoe opnieuw toelating verkrijgt, zij eveneens tewerkstelling zal aanvatten, hetgeen het gezinsinkomen enkel nog zal verhogen, in zoverre dat er op geen enkel ogenblik beroep zal dienen te worden gedaan op sociale bijstand, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen; Dat de Belgische partner verzoeker dan ook wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht waar zij betoogt dat de gemachtigde de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de

werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het komt de aanvrager van het verblijfsvoordeel toe aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de mate verzoekster bij haar verzoekschrift stukken neerlegt waaruit blijkt dat haar partner een uitkering van arbeidsongeschiktheid ontvangt van 1223,05 euro per maand, aangevuld met een uitkering van 170,49 euro van het Fonds voor arbeidsongevallen, blijkt uit de gegevens van het dossier niet dat zij deze elementen heeft voorgelegd aan de verwerende partij, die er dan ook geen rekening mee kon houden. De uitleg dat verzoeksters partner ten gevolge van een arbeidsongeval drie nekwerfels heeft gebroken, met een langdurige revalidatie tot gevolg, wordt in de uiteenzetting van het middel voor het eerst verschaft, zodat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte kon zijn.

Evenwel dient de verwerende partij rekening te houden met de elementen die haar door de verzoekster wel werden verschaft.

De bestreden beslissing motiveert dat er geen informatie werd verschaft met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon na herstel van zijn arbeidsongeschiktheid. Dienvolgens wordt besloten dat er geen bewijs van bestaansmiddelen werd verschaft na de beëindiging van de periode van arbeidsongeschiktheid. Daarmee gaat de verwerende partij uit van de veronderstelling dat de arbeidsongeschiktheid per definitie tijdelijk is.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk uitgaat van een premisse die geen steun vindt in de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna: de Z.I.V.-wet). Na de vaststelling van primaire arbeidsongeschiktheid volgen immers medische controles waarbij na verloop van tijd de arbeidsongeschiktheid geconsolideerd wordt, waarna de betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering. In de huidige stand van het dossier kan niet worden afgeleid of verzoeksters partner blijvend invalide zal zijn of wanneer deze terug aan het werk zal gaan. De premisse waarop de bestreden beslissing steunt, met name dat de referentiepersoon hoe dan ook het werk zal hervatten, vindt geen steun in de gegevens van de zaak, noch in de Z.I.V.-wet.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de begrippen ‘stabiel’, ‘toereikend’ en ‘regelmatig’ in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de voorlegging van een tijdelijk inkomen niet *a priori* uitsluiten. De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van elk specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

Niet betwist wordt dat verzoekster bij haar aanvraag documenten van het ziekenfonds *d.d.* 1 december 2015, 15 december 2015 en 9 februari 2016 voorlegde, waaruit bleek dat haar Belgische partner voor 66% arbeidsongeschikt is en daarvoor een uitkering geniet.

Naar luid van artikel 100, §1, van de Z.I.V.-wet, *“wordt als arbeidsongeschikt erkend (...) de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde (...)”*. Het staat buiten betwisting dat verzoeksters partner op het ogenblik van de bestreden beslissing was erkend als 66% arbeidsongeschikt.

Hoewel verzoekster inderdaad geen verdere informatie heeft verschaft met betrekking tot de duur en omstandigheden van de arbeidsongeschiktheid, blijkt uit het feit zelf dat verzoeksters partner een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, dat hij rechthebbende is in de zin van artikel 86, §1, van de Z.I.V.-wet.

Verzoekster attesteerde dat haar partner voor de maanden van september 2015 tot januari 2015 ca. 1178 euro per maand heeft ontvangen. Aangezien artikel 87 van de Z.I.V.-wet bepaalt dat de uitkering niet lager kan zijn dan 60% van het loon, kon de verwerende partij niet voorhouden geen enkel idee te hebben van de hoegroetheid van het loon dat aan de periode van arbeidsongeschiktheid voorafging.

Daarbij dient gewezen te worden op artikel 31, §1, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten (hierna: AOW), dat bepaalt: *“De onmogelijkheid voor de werknemer om zijn werk te verrichten ten gevolge van ziekte of ongeval, schorst de uitvoering van de overeenkomst.”*

Aldus volstaat het feit dat als bewijs van bestaansmiddelen enkel arbeidsongeschiktheidsuitkeringen werden voorgelegd niet om te besluiten dat deze inkomsten niet "stabiel" zouden zijn en derhalve geen inkomsten vormen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bovendien bepaalt artikel 38 AOW onder welke voorwaarden een arbeidsovereenkomst kan worden opgezegd tijdens een periode van arbeidsongeschiktheid of invaliditeit. Zoals hoger reeds gesteld volstaat een loutere hypothese dat in de toekomst een arbeidsovereenkomst wordt beëindigd niet om te besluiten tot een gebrek aan stabiele inkomsten in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur kan immers worden beëindigd. Te dezen wijst de Raad er op dat artikel 38 AOW voorziet in opzeggingsvergoedingen en garanties, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat een opzegging van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon van alle bestaansmiddelen ontnemt, daargelaten of de primaire arbeidsongeschiktheid tijdelijk is of geconsolideerd zal worden.

Zo de verwerende partij van mening was dat mogelijk een periode van werkloosheid aan de arbeidsongeschiktheid voorafging, - ook werklozen kunnen aanspraak maken op een arbeidsongeschiktheidsuitkering (art. 86, §1, c, *juncto* artikel 32, 3°, van de Z.I.V.-wet) - blijkt niet dat werkloosheidsuitkeringen per definitie zijn uitgesloten als inkomsten in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook in dat geval blijkt aldus dat verzoeksters partner na de periode van arbeidsongeschiktheid zou kunnen terugvallen op een werkloosheidsuitkering en dienden de voorgelegde bestaansmiddelen aan een beoordeling te worden onderworpen.

In de nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij dat de voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen geen duidelijkheid brengen omtrent de inkomsten die daaraan vooraf gingen en dat aldus niet wordt bewezen welke inkomsten de referentiepersoon in de toekomst zal hebben. Daarmee wordt in wezen niets toegevoegd aan de motivering van de bestreden beslissing, noch wordt er enig concreet argument aangevoerd dat de hogerstaande analyse in de weg staat.

Uitkeringen uit arbeidsongeschiktheid werden niet uitgesloten om in aanmerking te worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Voorts merkt de Raad op dat de bestreden beslissing onjuist is, minstens onvolledig, waar wordt gemotiveerd dat verzoekster enkel een bedrag, een dagbedrag, vermeldde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeksters partner voor de maanden september 2015 en oktober 2015 een arbeidsongeschiktheidsuitkering ten bedrage van € 2355,45 heeft ontvangen. In november 2015 heeft hij € 1178,75 ontvangen.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verwerende partij dit inkomen niet heeft beoordeeld, hoewel het in aanmerking kwam voor beoordeling en zich er toe beperkt te stellen dat niet werd toegevoegd "*welke maandelijks inkomen concreet ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen*". Aangezien de arbeidsongeschiktheidsuitkering in geen enkele hypothese als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, is de vraag welk maandelijks inkomen eraan ten grondslag ligt niet voldoende om dit inkomen van de hand te wijzen.

Vervolgens wordt opgemerkt dat de aard van dit inkomen niet in aanmerking kan worden genomen als "stabiel" inkomen. De verwerende partij motiveert dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering tijdelijk is, en dat niet werd geattesteerd op welk inkomen verzoeksters partner zou kunnen terugvallen wanneer hij terug aan het werk gaat.

De hypothese dat de arbeidsongeschiktheid niet stabiel is, berust op een hypothese die geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, noch uit de relevante bepalingen in de AOW en de Z.I.V.-wet. De bestreden beslissing steunt dan ook niet op in feite en in rechte deugdelijke motieven. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT